

Privatna varaždinska gimnazija s pravom javnosti „Gimnazija Žiger“

Ljetopis za školsku godinu

2010./11.

Lipanj 2011.

Dragi učenici, dragi čitatelji. Evo nam još jedna godina školska prođe, a kao da je započela jučer. Još nismo pravo ni sjeli u klupe, a već se spremamo izaći iz njih. Naravno, pri tome nam srce najviše tuče za one koji su bili s nama četiri godine, a sada ih neminovna matura i kraj srednjoškolskog školovanja odvaja od nas. Naši mali (pritom mislimo na onakve „male“ kakvi su došli prije četiri godine u našu školu) Lidija, Miro, Besa, Karlo veliki i Karlo mali, Luna, Mihael i Petra i nisu više tako mali te su odabrali svoje fakultete i oni će ujesen zamijeniti njima tako dragi prostor naše škole. Nek' ih prati fortuna, a sve znanje koje su usvajali nek' im zasvijetli na stazi budućeg obrazovanja. Nek' se ponekad sjete i svojeg starog društva i ponekog savjeta svojih profesora.

U ovoj smo školskoj godini puno radili, razvijali radne navike i stjecali mnoga znanja, a imali smo i podosta trenutaka za pamćenje. Tu neizostavno treba spomenuti terensku nastavu – Italia, mia bella Italia! Poneki gotovo progovoriše talijanski bez ikakve prethodne poduke! Motivacija je strašna stvar! Ako je tome tako, onda bi iduće godine trebalo organizirati terensku nastavu u zemlju matematike! A zatim u zemlju fizike, i tako redom za sve predmete koji nam inače nisu jača strana. Samo, gdje li se nalaze te zemlje? Najprije ćemo se raspitati kod naših profesorica matematike.

Šalu na stranu. Recimo ponešto o našoj školi od 8 – 16 sati. Nije ni to tako strašno kao što je izgledalo u početku, je li tako? Dobri su ovi petminutni odmori među satima, svako malo se možeš odmoriti. A međuvrijeme se također može iskoristiti za promjenu udžbenika, bilježnica, možeš malo slušati glazbu, možeš se pripremiti za izlaganje koje imaš, promijeniš svoj „mindset“ na nešto

drugo! A znalci kažu da je promjena jednako dobra kao i odmor. Sada im vjerujemo.

Što bismo mi bez našeg Sebice? Izabrali smo ga za predsjednika učeničkog vijeća, a on se tako uplašio tog položaja da ni jedan sastanak nije sazvaio, sve smo se morali dogovarati nekako između njegovih sastanaka. I uspjeli smo nešto, uredili smo prostoriju za dnevni boravak, kupili sjedalice i malo udobniji naslonač, tu je mikrovalna pećnica i sudoper te pekač kokica! Svako malo održimo pop-corn party.

Svojom originalnom božićnom predstavom „Kak je negda bilo“ naša Ivana je postala pravi pisac scenarija, pridruživši se tako autorici Tihani, a svojom glumom dostojno su se uključili mnogi naši učenici. Istinski smo uživali u svakoj riječi predstave, stoga, čestitke svima! Još samo da pogledamo Jeleninu predstavu o četiri Romea i jednoj Juliji.

Da naše govorništvo nije „bez veze“ shvatili su i oni u Zagrebu na HRT-u, pa su snimili TV prilog za emisiju Indeks o tome kako radimo na jednom našem redovnom satu, a i intervjuirali su neke od učenika o tome što misle o predmetu govorništvo. Naravno da smo imali tremu, ali idući put bit ćemo iskusniji i vještiji pred kamerama.

Kako li smo se samo hrabro držali na natjecanju iz debate! I opet smo zaključili da će idući put biti bolje jer smo sad već iskusniji.

Dragi moji, mogli bismo tako čavrljati unedogled, ali ima toliko lijepog štiva koje smo uvrstili u ovaj godišnjak iliti ljetopis, da se doista treba zavaliti u naslonjač i uživati. Posebno bih istakla radove naše Tene. Pravi su užitek za svakog tko voli čitati. Stoga vam i ja želim ugodno čitanje.

A za kraj godine, svima čestitam na dobrom uspjehu u školi, onima manje uspješnima želim više „zicflajša“ iduće godine i naravno, ugodan ljetni odmor te puno dobrih novih ideja u idućoj godini! Gaudeamus, igitur!

**Vaša
Ravnateljica**

Marta - započnimo od nje. Ne znamo zašto, vjerojatno jer je prva u imeniku, a i da krenemo nekim redom. Bavi se fotografijom, što joj zaista odlično ide (imala je i vlastitu izložbu fotografija za vrijeme Božićne priredbe!), u Školi stranih jezika uči engleski jezik 11 godina i voli putovati - te je dvije ljubavi spojila u jedno, i prošlo je ljeto išla u Broadstairs na 2 tjedna, u sklopu Škole stranih jezika - Žiger. Ivana, djevojka lijepih očiju - iako mala, uvijek puna energije, često je glasna, voli se smijati - uči talijanski jezik, ima mnogo prijatelja i jedina je od nas (za sad) sretno zaljubljena. Potom na red dolazi Lucija, lako prepoznatljiva - kratke kose, možda i najglasnija u školi, puno (možda i previše) priča. U slobodno vrijeme čita, piše po svemu na što naiđe, voli slikati i crtati. Vinko u slobodno vrijeme igra nogomet s prijateljima, voli se šaliti, društven, komunikativan. Dominik ima poseban, pomalo čudan smisao za humor (često ni ne primijeti da izvali kakvu glupost, a cijeli razred prasne u smijeh) - što je dobro, jer podigne atmosferu i unese veselje u razred, a umjesto da se brine o kućnom

ljubimcu čudnog imena (Gizmica) on radije slobodno vrijeme provodi igrajući igrice na kompjutoru. No, to je već općepoznato. Marko voli igrati nogomet, svakog dana vlakom putuje u školu, a od trena kada uđe u razred do kraja nastave raspravlja ponajviše o II. svjetskom ratu - zbog toga dolazimo do zaključka da voli povijest. Ida je često zbunjena - očito u svom svijetu, smotana, voli gledati crtiće (što je zapravo simpatično, jer svi smo mi još uvijek djeca - sakrivaju se u nama), voli pjevati. U slobodno se vrijeme bavi plesom (već 4 godine - i super joj ide) i uči talijanski jezik. Karlo u slobodno vrijeme trenira košarku (i zaluden je LA Lakersima), uči engleski jezik u Školi stranih jezika već 11- u godinu. Monika ima dugu, kovrčavu kosu, u slobodno vrijeme - petkom nakon nastave, uči talijanski jezik, i odlično pjeva. Zadnji po redu, no nikako najmanje važan, dolazi David. On u slobodno vrijeme igra nogomet, igrice na kompjutoru, izlazi u McDonalds i druži se s prijateljima. Jest da nas je malo, no svatko od nas je bitan, svatko od nas se čuje i svatko od nas ima priliku.

Prvašići

S nevjericom razmišljam o tome da je kraj školske godine. Još i danas se sjećam, kao da je bilo jučer, kako sam razmišljala o tome kamo se upisati, jer odluka nije bila laka, ipak

je o toj odluci ovisio moj život. Sjećam se upisa na koji sam išla s mamom i još sam onda bila zbunjena i nesigurna. Razmišljala sam o početku školske godine i jedva čekala da počne. Mučila su me brojna pitanja: Tko će ići sa mnom u razred? Koliko će nas biti u razredu? Kakvi će biti profesori? Hoću li se sa

svima slagati? Hoće li me prihvatiti? Sva ta pitanja postavljala sam u svojoj glavi i nestrpljivo iščekivala 1. sat. Ipak je srednja škola velika prekretnica u našim životima i valja se pokazati u najboljem svijetlu, jer prvi dojam je najvažniji. Naš razred nije velik, ima nas desetero, ali svatko je poseban i vrijedan na svoj način. Većina nas se na početku nije poznavala, pa smo i prvi mjesec još bili malo sramežljivi i nesigurni. Naravno, kao i u svakom razredu, pa tako i u našem postojale su nesuglasice, napetosti i male svađe, ali koje smo uspješno riješili i koje ćemo rješavati još sljedeće 3 godine uz pomoć naše, svima nam drage razrednice, profesorice Martine Mrak. Prihvatili smo jedni druge takve kakvi jesmo, barem ja jesam, jer nitko od nas nije savršen, pa trebamo jedni druge tolerirati i poštivati. Najzabavnija ove školske godine bila nam je

terenska nastava u Italiji, jer smo se tamo još više zbližili i prijateljski u malo opuštenijoj atmosferi; bilo je malo naporno, ali na kraju svega jako zabavno. U našem razredu ima nas 5 djevojaka: Ivana, Ida, Lucija, Marta i naravno ja (Monika), i 5 dječaka: Marko, David, Vinko i Karlo. Svatko ima svojih vrlina i mana, ali se ipak slažemo. U našoj prvoj godini zajedno bili smo vrlo neozbiljni, pa smo se šalili, zabavljali, svađali zbog nebitnih stvari, što je ponekad jako razljutilo profesoricu Mrak, ali smo ju i znali jako dobro nasmijati i razveseliti. Nadam se da nismo ni jednom profesoru zadali previše briga i problema, jer morate nas razumjeti, ipak smo bili prvašići koji su tek došli u "novi svijet" i koji su se prilagođavali.

Monika Tot, 1. razred

Moj 2. razred

Ušavši u razred 6. rujna, ugledala sam nova lica. Sva tri lica su bila lagano zbunjena jer su se nalazila u novoj sredini. Dvije djevojke i jedan Branko promijenili su koncept cijelog razreda. Upoznajmo ih: Klaru ćemo prepoznati po dugoj plavoj kosi. Ona je jedna izrazito pametna djevojka koja uz baratanje školskim znanjem dobro barata i košarkaškom loptom. Andreja...već upoznata s ovim vodama, a posebno se zanima za hrvatski, osobito renesansu i barok. Da ne duljimo, posvetimo se Branku, također poznatoj ribi u ovim vodama. On je uvijek loncu poklopac, makar lonac bio prazan.

Mnoge stvari se mijenjaju, ali neke uvijek ostaju iste. Jakov još uvijek pušta svoje zlatne vlasi, Jelica njeguje umjetnost u dubini svoga tihog srca, Ana je i dalje dobra duša koja se stalno nudi da me češka, Sambula se još uvijek nije preselio, već i dalje uživa u seoskom životu, Tena je još uvijek uzor svima nama te davež, sveznalica (sama je navela te karakteristike). A sjećate li se onog visokog, plavog, uzornog, sportski nastrojenog momka? E kod tog momka, sve se promijenilo. Šale su mu malo preljute, a hlače prekratke.

U užujku išli smo na izlet u Italiju i odlično se proveli. Bili smo u pet predivnih gradova. Najviše mi se svidjela Pisa zbog predivne livade koja se nalazi ispred Kosog tornja. Ovaj izlet, to jest terenska nastava, je bila vrlo poučna, naporna, ali nadasve zabavna.

Bliži se kraj školske godine, učimo više nego što smo učili, barem neki, i jedva čekamo ljetne praznike, more i ljenčarenje po cijele dane.

Mateja Koščak, 2. razred

Naš 3. razred

Svatko od nas ima neki svoj veliki cilj, svatko od nas ima svoju životnu priču, svatko od nas je potpuno različit od onih ostalih sedmero ljudi, ali ipak zajedno provodimo veći dio svog radnog tjedna. U našoj školi vrijedi jedno pravilo: kad se kaže razred, misli se na treći razred.

Filozofi, glazbeni i likovni umjetnici, šaljičdžije, „propali“ matematičari, budući slavni sportaši i možda manekenke ili buduća gradonačelnica grada Varaždina, našli su se u jednom jedinom, slavnom, druželjubivom trećem razredu.

**Tihana Bešenić, Ivana Hrman,
3. razred**

Citius, altius, fortius

Koliko smo bili spremni dodatno se angažirati ove godine i pripremati se za sudjelovanje na natjecanjima. Pogledajmo ...

1. Karlo Škafec, školsko natjecanje iz informatike
2. Klara Macolić, školsko natjecanje iz hrvatskog jezika
3. Jelena Palatinuš, školsko natjecanje iz hrvatskog jezika
4. Tena Terzić, osvojeno 4. mjesto na županijskom natjecanju iz hrvatskog jezika
5. Klara Macolić, školsko natjecanje iz engleskog jezika
6. Jakov Martinez, školsko natjecanje iz engleskog jezika
7. Tena Terzić, osvojeno 6. mjesto na županijskom natjecanju iz engleskog jezika
8. Tihana Bešenić, školsko natjecanje iz hrvatskog jezika
9. Ivana Hrman, školsko natjecanje iz hrvatskog jezika
10. Ivana Grgić, školsko natjecanje iz njemačkog jezika
11. Fran Josip Nikolić, školsko natjecanje iz njemačkog jezika
12. Tihana Bešenić, Ivana Hrman, Luka Juraga sudjelovanje na međužupanijskom natjecanju u debati
13. Petra Bolić, osvojeno 1. mjesto na županijskom natjecanju iz francuskog jezika
14. Petra Bolić, županijsko natjecanje iz geografije

Terenska nastava u Italiji (17.03.– 20.03.2011.)

VIA ITALIJA

U četvrtak, u vrijeme kad je mjesec tek zasjao punim sjajem, a čitav grad spava, mi, učenici Privatne varaždinske gimnazije s p. j. krenuli smo na put. Iako smo bili uzbuđeni zbog nove avanture ubrzo nas je pobijedio san, a ujutro s prvim zrakama sunca našli smo se u prekrasnoj Italiji. Prva stanica je bila Venecija, grad karnevala, kazališta i gondola. Do Venecije smo stigli brodićem koji se u Italiji naziva vaporetto. Na brodiću smo iskoristili svaku priliku kako bi napravili prve fotografije s izleta tj. terenske nastave. Kad smo stigli u Veneciju uz obalu smo prošetali sve do Trga sv. Marka kako bismo razgledali katedralu te Duždevu palaču o kojima su pojedini učenici ispričali što su ranije istražili. Kasnije smo prošetali uskim venecijanskim ulicama i zadivljeno slušali raspjevane gondoljere. Nakon cijelog dana provednog „na vodi“ napustili smo Veneciju i smjestili se u hotel u gradiću Lido di Jesolo. Idućeg dana, rano ujutro nastavili smo svoj put prema gradiću Pisi koji se nalazi na ušću rijeke Arno. Tamo smo razgledali kosi troranj te ostale znamenitosti koje se nalaze na travnatoj piazzzi. Nakon Pise nastavili

smo put prema simpatičnom talijanskom gradiću Lucci. Tamo smo razgledali povijesnu jezgru tog gradića, a posebno su nas se dojmile zidine koje okružuju grad. Nekad su te zidine služile za obranu grada dok se danas koriste kao biciklistička staza. Trećeg dana svoga boravka u Italiji naše odredište je bila Firenza. Firenza je poznata po svojoj umjetnosti i arhitekturi pa smo mogli vidjeti prelijepu katedralu Santa Maria del Fiore koju su gradili poznati arhitekti Brunelleschi i Giotto. Tu smo također vidjeli repliku Michelangelovog Davida koji je izazvao oduševljenje učenika. U kasnim večernjim satima smjestili smo se u hotel na jezeru Garda gdje smo zajedno s profesorima izradili plakate o tome što smo vidjeli prijašnjih dana. U nedjelju, zadnjeg dana u Italiji posjetili smo Veronu, grad ljubavnih poruka i bogate povijesti. U Veroni smo posetili jedan od najvećih amfiteatara na svijetu. Kasnije smo prošetali do Julijine, ali i Romeove kuće koje se nalaze u samom središtu Verone.

Tihana Bešenić, 3. razred

Talijani su opasni biznismeni!

Znate ono kad pitaju srednjoškolca kako škola, a on odgovori univerzalnim: "Dobro. Isto već 500 godina"? Moram reći da ja nisam osjetila tu dugogodišnju tradiciju u načinu na koji mi se predaje. No, bolje spriječiti nego liječiti, pa nam je naša škola, kako bi spriječila upadanje u kolotečinu, organizirala četiri dana terenske nastave u Italiji. Znam da se pod terenskom nastavom obično smatra odlazak u obližnje selo i povezivanje s tradicijom, zato je terenska nastava u Italiji bajkovita kao što i zvuči. Sada ću malo turistički promovirati Italiju i reći da je zamlja naprosto prekrasna, i svakako ju se mora doživjeti. Mi smo je imali priliku upoznati kroz njenu povijest, likovno i književno bogatstvo, kao i prirodna obilježja. Kroz ta četiri dana prošli smo Venecijom i nekolicinom od njezinih 140 mostova i 120 kanala, zatim i Firencem kao zaštitnom znakom renesanse, pa i Veronom gdje smo na zidu Julijine kuće ostavili svoja imena uokvirena srcima. No popis tu ne staje, jer smo vidjeli i Kosi toranj u Pisi za koji biste pomislili da je naprosto greška u gradnji. Istina je, da kada su graditelji tornja vidjeli njegovu nepravilnost i htjeli je ispraviti, za neobični se toranj već bilo pročulo i ljudi iz raznih krajeva dolazili su ga vidjeti. Tako su graditelji odlučili iskoristiti novonastalu situaciju i nastaviti graditi u koso (ah, ti Talijani i njihov smisao za biznis).

Između kupovanja suvenira i škljocanja foto aparatom trebali smo izvršavati i razne zadatke, jer, na kraju krajeva, ovo je i bila terenska nastava, tj. da ni to-što-smo-vas-izvukli-iz-ne-znači-da-ne-morate-ništa-raditi.

Tako smo mi učenici održavali prezentacije u svakom gradu (i kod svake znamenitosti) kako bismo profesorima dali mogućnost da se odmore i sebi priliku da napokon kažemo nešto pametno. A nastali su i plakati na kojima smo zabilježili svoja nova saznanja.

Neću reći da nije bilo naporno, s puno gledanja unutrašnjosti autobusa koji je mirisao po čipsu, i još više hodanja po ulicama čije su temelje još stari Rimljani postavili, te s, dakako, plivanjem rijekama informacija. No kako se često dobiva prilika umjesto rezbarija po školskim klupama vidjeti rezbarije u zidovima stoljetnih građevina te kročiti ulicama i mostovima kojima godišnje prošeće više od 40 milijuna turista?! Ocjena: nezaboravno i zabavno (i poučno, ali to je manje važno). Svakako preporučam (no ponesite dovoljno novca jer, kako sam već rekla, Talijani su opasni biznismeni)!

Tena Terzić, 2. razred

Ovo nije još jedna bapska priča o „svestranim“ obalama Italije kako se to obično piše u dnevnim novinama ili poznatim časopisima. Ovo je naša priča gdje smo realno spojili s nevjerojatnim susretima prepu nih lijepih trenutaka provedenima u drugačijoj okolini u ozračju neizmjernog užitka koji prevlada čovjeka u trenu. Radoznalost ili pak obični školski izlet vrlo su često krivci da naši profesori i mi budemo svjedoci putovanja i da spoznamo svaki kutak ovog malog svijeta.

U hladnim ranojutarnjim satima napustili smo Lijepu Našu. Ako preskočim dugotrajnu vožnju autobusom, koja je trajala baš kako sam i napisala, dugotrajno, ovaj putopis započet ću samim dolaskom u Italiju. Mogli bismo reći da smo naše putovanje započeli na vodi, iako je izgledala nečisto, mutno i sivo-zeleno, ona ipak bijaše voda - poveznica do Venecije. Silaskom s vaporetta napravili smo prve korake i približili se gradu koji se bitno razlikuje od naših. Grad kojim su vladali duždevi, iz kojeg proviruje mnoštvo mostića i romantike koja je uvijek prisutna negdje u duši čovjeka. Ako vam još kažem da taj grad vodi specifičan život s vodom, a i u vodi, sigurno ćete nagađati i pogoditi da se radi o Veneciji. Grad koji je bacio sidro i pronašao mjesto na sto osamnaest otočića za čije je temelje, ne biste vjerovali, poslužila glina. Pobrnila se Venecija i za nepomične noge koje joj služe za čvrst potporanj balvana. Slobodu venecijanska atmosfera iskazuje na neobičan način pomoću putova prirodno obrađenih kamenih blokova po kojima su koračale cipele iz različitih dijelova svijeta. Svoje čari iskazala je nedostatkom zaštitnih znakova, zabrane skretanja u lijevo ili desno, zabrane preticanja, nervoznih čekanja prelaska vlakova ili zabrinutosti zbog automobilskih nezgoda jer u tom gradu naprosto nema zebri i cesta po kojima bi mogli voziti automobili i različiti kamioni. Nakon poslijepodnevnog obilaska grada, polako se spuštala večer. Pomalo umorni, ali bogatiji znanjem krenuli smo do hotela u Lido di Jesolo. Prvi dan nam je prošao najteže. Žaljenje da nas bole noge, da smo žedni i druge isprike nisu nas zadovoljile, ali smo znali da će sutra biti bolje, barem što se tiče umora. Sa sretnim mislima razmjenjujući usputno svoje doživljaje proteklog dana, krenuli smo na počinak. Nakon doručka krenuli smo u daljnju ekspediciju. Danas su na redu čak dva manja grada u zapadnoj Italiji. Prvim doživljajima vladalo je čuđenje kada

smo ugledali mnoštvo doseljenika ili pak ljude koji su tragali za preživljavanjem prodajući robu. Ljepši prizor dočekao nas je kad smo stigli na takozvani „Trg čudesa“ na kojem je svoje mjesto pronašao onaj čuveni „Kosi toranj“. Pregršt zelene površine dijelom prekrivaju biseri toskanske romaničke arhitekture. Kao što je spomenuto, naše oči ugledat će ljepote još jednog gradića koji se ne diči rijekama ili mostovima već izgleda kao jabuka koja je zamotana u celofan, a u sredini ima par koštica koje čine njezinu jezgru. U gradiću okruženom zidinama koje su nekoć branile od napadača, danas možemo vidjeti drveće, vjerojatno i pokojeg radoznalog turista na biciklu. Dolazi trenutak kada se približavamo onim „košticama“. Prva od njih je vjerskog karaktera: Katedrala sv. Martina koja je na prvi način neobična zbog tri broda koji su različite veličine i pročelja koje su gradila tri ambiciozna graditelja natječući se čiji će biti najljepši. Katedrala je sadržavala i stupove od kojih su neki savršeno isklesani, neki spiralni, a treći nas podsjećaju na duguljaste bogato ukrašene slatkiše, a Lucca si je naravno prisvojila svo troje kao majka koja se ne može odlučiti koje joj je dijete draže. Među njima nalazi se i poznati amfiteatarski trg okružen visokim zgradama koje me podsjećaju na one pojednostavljene, a prikazuju se na crtićima i izgledaju kao da su od kartona, kao da djeca neće primijetiti. Vožnju prema Firenci skratili su pejzaži koji su se vrlo vješto smjenjivali sa zelenim brežuljcima ili velikim poljima suncokreta. Pogled upirem u ruksak s fotoaparatom, sa željom da uhvatim te žute, sunčane glavice, ali sam napustila tu misao zapazivši da se autobus prebrzo kreće. No, dosta o pejzažima, upoznajmo drugu stranu Firence. Komedija i to ne bilo kakva već Božanstvena, mješavina duhovne i svjetovne kreacije, razapeta između srednjeg vijeka i renesanse jedna je od ostvarenja poznatoga Dantea čija se kuća nalazi u Firenci, iako je umro u susjednom gradiću Ravenni. On i njegovi suvremenici Boccaccio, Leonardo da Vinci, Botticelli nalaze se u udubljenim stupovima poznate galerije Uffizi. Obitelj Medici, prve banke, a s njima i prvi tajkuni govore nam o svestranoj firentinskoj prošlosti. Moram spomenuti izjavu profesorice Mrak: „Slušajte, dečki, curu dovedete u Firencu da joj kupite prsten, a tek onda u Veneciju da upotpunite romantični ugadaj.“

“ Mislim da bi ovu izjavu dečki svakako trebali uzeti u obzir. Pričalo se tako kroz most na kojem se nalaze same draguljarnice. Ne smijem zaboraviti ni najbolji sladoled koji je ikad okusilo moje nepce. Konačno nešto što nije prerađeno bar desetak puta i pomiješano s vodom još toliko puta. Baš kad se uživiš u taj talijanski život, probudiš se iz sna i sjetiš da već sutra idemo pravac doma. Ne znam kako drugima, ali mene preplave tolike nedoumice jer bih istovremeno još malo sanjala u Italiji a s

druge strane doma je najsigurnije. Zadnji, četvrti dan našeg putovanja rezerviran je za Veronu. Grad vječnog sna i nepobjedive ljubavi dom je mladog Romea i Julije koja je sa svog balkona izgovarala poznate rečenice. Još uvijek pišući, negdje u dnu svojih misli, prisjećam se lijepih trenutaka provedenih u Italiji. Dalek je put našeg putovanja, ali mi smo putnici, idemo prema svom cilju i vraćamo se kući.

Jelena Palatinuš, 2. r.

Iz učeničkog dnevnika

Moja prva terenska nastava

Cijelu noć nisam mogla spavati od uzbuđenja. Krenuli smo u ranim jutarnjim satima za Italiju, točnije 17.03.2011. u 3 sata. Do Italije smo išli kroz susjednu Sloveniju. Cilj nam je bio prvo doći do Venecije. Nakon iscrpljujuće vožnje stigli smo na mjesto s kojeg nas je brodić odveo do Venecije. Putem do Venecije uz zvuk valova promatrala sam u daljini prekrasnu Veneciju, a prvi dojam mi je bio neopisiv. Brodić nas je ostavio na kopnu i krenuli smo u razgledavanje grada. Trg sv. Marka je bio pun ljudi pa smo pazili da se ne izgubimo. Bazilika sv. Marka, Duždeva palača, sat sv. Marka – prekrasne građevine, nemam te riječi da ih opišem, neponovljiv osjećaj. Sljedeća znamenitost je bio Most uzdaha koji mi je najviše upao u oko zbog same povijesne činjenice. Malo smo se Luna, Besa i ja našalile na račun tog mosta.

Nazvale smo ga „Most zdehavanja“ jer smo bile već umorne i boljele su nas noge, a morale smo se uspeti stepenicama da bismo vidjele most. No, šalu na stranu. Vidjeli smo još i Most Rialto, koji je također vrlo poznat. Još smo malo obilazili grad, pa nam je dato slobodno vrijeme. Andreja, Ivana, Jakov, Javor i ja pronašli smo neki kafić da sjednemo na kavu i odmorimo se, no kad smo pogledali cjenik smračilo nam se pred očima. Jedna

kratka kava bila je 2,5 eura. Naručili smo samo jednu, svi zajedno je platili, a Javor ju je popio. Nakon toga smo došli na mjesto dogovora i zatim krenuli prema mjestu gdje nas je brodić ostavio. Tamo smo shvatili da nam Domagoj nedostaje. Naravno, izgubio se i nismo stigli uhvatiti brod koji je trebao krenuti u 16.45. Kad smo ga pronašli, čekali smo sljedeći brod koji je ubrzo stigao. Napokon smo došli na mjesto gdje nas je ostavio autobus i krenuli smo prema našem hotelu koji je bio na otoku Lido di Jesolo. Stigli smo oko 20 sati, večerali i krenuli u sobe.

Sljedeći dan nakon doručka, odmah iza 8.00 krenuli smo prema zapadnom dijelu Italije. U Pisu smo stigli oko 13 sati razgledali grad uz prezentacije učenika. Kad smo stigli do Piazza dei Miracoli čuo se zvuk ushićenosti, i to s razlogom.

Prekrasna bijela katedrala i Kosi toranj okružen travom punom ljudi. Obišli smo grad, slikali se i zatim autobusom krenuli u gradić Lucca. Prošli smo kroz povijesnu jezgru Luce, razgledali katedralu sv. Martina, Napoleonov trg, Crkvu sv. Mihaela i Piazzu dell'amfiteatro. Zatim smo imali pola sata za obrok. S Andrejom i Ivanom pronašla sam neku malu pizzeriju u kojoj su nam čak naplatili sjedenje. Kad nam je konobar uručio

račun, gledale smo ga u nevjerici. Platile smo račun i otišle prema ostalima, a onda svi zajedno prema autobusu koji nas je vozio do Montecatini Terma gdje je bio naš hotel. Posve umorni i iscrpljeni na brzinu smo se istuširali i

spustili u restoran na večeru. Nakon večere neki su otišli van s profesoricom Mrak i profesorom Žigerom, a neki su ostali u hotelu s profesoricom Šimunić. Sljedeće jutro je

ponovno bilo rano buđenje. Kao i prošlog jutro, jedva sam probudila Andreju i Ivanu. Kad su se napokon probudile i spremile, spustile smo se na doručak, gdje su nas naši prijatelji promatrali umornim očima. U 8 sati svi smo bili u predvorju sa svojim putnim torbama. Ukricali smo se na autobus, a sljedeće odredište nam je bila Firenza. Prošli smo po gradu uz prezentacije učenika iz pojedinih predmeta. Vidjeli smo katedralu, krstionicu i još mnogošta ... Najviše od svega mi se svidio David, njemu sam se najviše radovala. Sad s ponosom mogu pričati da sam vidjela Michelangelovog Davida. Nakon toga smo dobili slobodno vrijeme, mogli smo birati: ići s razrednicom ili sami na ručak. Podijelili smo se pola-pola. Ja sam bila u grupi s razrednicom i nikad neću požaliti. Probala sam najbolji sladoled IKAD. Zatim smo premoreni doteturali do autobusa koji nas je odveo do hotela. Iako smo bili iscrpljeni, naravno, naši profesori su organizirali malo „druženje“ koje je trebalo trajati 30 minuta, no trajalo je 2 sata. Izrađivali smo plakate s doživljajima, ekologijom, znanjem engleskog jezika među Talijanima. Na kraju se nisam ni toliko bunila jer je bilo zabavno. Nasmijali smo se u našoj „žutoj“ grupi, od tuđih bisera, preko crtanja, pa do pisanja. Oko ponoći povukli smo se u sobe, istuširali pošli spavati. Moram priznati da mi je bilo teško zaspati jer sam znala da idući dan idemo u Veronu, a Verona je jedan od

najljepših gradova koje sam do sad posjetila. Naše zadnje zajedničko jutro ove terenske nastave je započelo savršeno. Buđenje u 7.30, super doručak, ugodno putovanje do Verone. Kad se samo sjetim - dan mi je išao sve bolje i bolje. Počeli smo s obilaskom grada. Amfiteatar je bio odlično iskustvo - 1 euro za ulazak i isplatilo se. Malo smo prošvrljali po Areni i krenuli dalje. Jedan dio ću preskočiti jer ne mogu više izdržati, a da ne počnem pisati o Julijinoj kući... Konačno smo stigli. Pri ulasku sam najprije na zid napisala svoje misli i potpisala svoje prijateljice koje volim. Istina da kip Julije koji se nalazi ispod balkona nema nikakve veze s djelom *Romeo i Julija*, ali vidjeti poznat Julijin balkon je izvanredan

osjećaj, zamislila sam kako Julija govori Romeu: „O Romeo, Romeo, zašto si Romeo?“. Nakon romantičnih trenutaka odali smo se kratkoj kupnji suvenira.

Napokon, došlo je vrijeme da se krene prema autobusu, upali motor i započne put prema našem malom i lijepom Varaždinu. Atmosfera u autobusu je prvo bila smirena, većina je spavala, ali kako smo se približavali hrvatskoj granici, svi su bili sve uzbuđeniji i uzbuđeniji, i naravno, nitko nije mogao spavati.

Ovo je moja prva terenska nastava, sve je bilo savršeno, vidjeli smo Italiju, umorili se, zabavili se, nasmijali, neki i naspavali u autobusu, bolje upoznali (mi iz prvog razreda) profesore i ostale učenike, zbližili se jedni s drugima. Koliko sam čula, desile su se i prve ljubavi otkad smo mi u ovoj školi. U Italiji je bilo prekrasno, ali ipak: „Kod kuće je najljepše“.

Marta Divjak, 1. razred

Predmet: Govorništvo

Bili smo u emisiji HRT-a „Indeks“

U veljači ove godine primili smo telefonski poziv novinarki HRT-a gđe Sunčice Findak vezano na naš predmet Govorništvo. Bilo nam je drago čuti kako su istražili da smo

mi jedina škola u Hrvatskoj koja sustavno provodi predmet govorništvo kroz godine svog postojanja i kako bi rado s nama podijelili priloge za emisiju „Indeks“ o tome kako smo ga

s našim učenicima, kako izgleda naš sat i konačno, čemu služi taj predmet te zašto ga provodimo.

Učenici drugog razreda uzbuđeno su volontirali, izvodili vježbe disanja na početku sata, a zatim se pripremili i izveli kratku debatu o opravdanosti smrtne kazne.

Drago nam je da netko u Hrvatskoj prati što mi radimo i kakve rezultate imamo. A

da je predmet govorništvo koristan, dokazali su i neki naši učenici koji se sada tijekom svog studija uvelike koriste prezentacijskim vještinama koje su stekli kod nas na predmetu govorništvo. Sigurno je da također primjenjuju i tehnike savladavanja treme, koje su također sastavni dio nastavnog programa tog predmeta.

Za kraj školske godine održan je javni ispit iz govorništva, koji smo, naravno proslavili

Učenici 1., 2. i 3. razreda uspješno su održali svoj godišnji ispit iz govorništva, pred publikom koju su sačinjavali ne samo prefosori i učenici već i roditelji, prijatelji i rodbina. Bilo je interesantno slušati kako su učenici razvili i obradili svoje teme, kako su ih argumentirali i prezentirali. Bilo je zanimljivih izlaganja, ali i onih lakšeg karaktera, s dozom humora. Činilo se da je slušateljstvo uživalo te je pljeskom bogato nagradilo svakog govornika.

Cijeli je program bio i zabavnog sadržaja, čemu je doprinjele i hirovita reportaža s terenske nastave u Italiji, glazbene točke našeg djevojačkog kvinteta te komični dramski prikaz Romeo i Julija, autorice, naše učenice, Jelene Palatinuš.

Video snimke nekih govora pogledajte na www.skola-ziger.hr.

Zabilježili smo fotografijom neke momente tijekom školske godine

I ove je godine vladao veliki interes za fakultativni predmet Filmska umjetnost

Na satu učenja

**Analiza stanja i dogovor
o daljnjoj strategiji učenja
na satu mentorstva**

Uh, ta kemija!

**Ponekad učenici sami drže
prezentacije za kolegice i kolege iz
razreda**

**Nije uvijek sve
ni tako ozbiljno**

Tko su naši profesori? Pogledajmo neke od njih. Slika govori više od riječi.

**-hrvatski jezik i
filmska umjetnost**

**- engleski
jezik**

- vjeronauk
i etika

- geografija

- biologija i kemija
- njemaki i engleski
- hrvatski, talijanski
i nizozemski jezik

- latinski i
njemački jezik

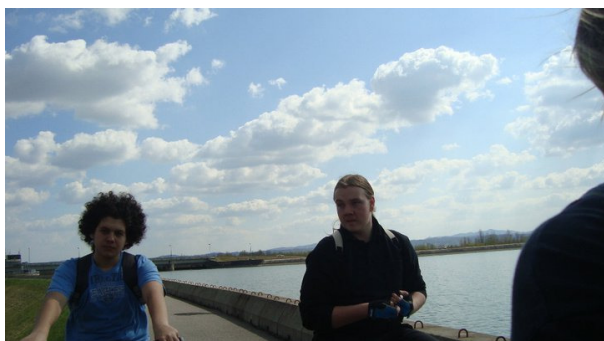
- hrvatski jezik i
govornišтво

povijest i engleski jezik

Ponešto o učenicima - slikom

U slobodno vrijeme - biciklima na Dravi

Bavimo se ekologijom

Evo akvarija, gotov je ...

- Nova čajna kuhinja - super mjesto za odmor između sati

Privatna varaždinska gimnazija
s pravom javnosti

Škola u kojoj obaveze postaju zadovoljstvo!

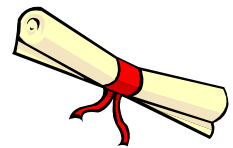
✉ S. Vraza 37, Varaždin ☎ 042 330 385 info@skola-ziger.hr
www.skola-ziger.hr

Ponešto od naših maturanata ...

Moje četiri godine u gimnaziji

Prije četiri godine ušao sam u ovu školu, novu i drugačiju od ostalih po mnogo čemu. Male učionice, mali broj učenika, ali mnogo novih, mladih profesora i još više novih predmeta. Priznajem, tada malo i sa strahom, krenuo sam na nastavu, gotovo oči u oči s profesorima. Što to znači? U našem malom razredu klupe su složene u obliku slova "U" i nas prvo sedam pa onda osam učenika bilo je pod stalnom kontrolom profesora. Ubrzo sam shvatio da moram uvijek biti spreman za nastavu i da na svakom satu moramo uvijek svi biti aktivni. Tako smo uspjeli učiti i naučiti puno više na školskom satu. Osim nastavnog gradiva, naučili smo mnogo i iz života jer su

naši profesori često diskutirali s nama o mnogim životnim stvarima, o onome što nas čeka kad jednom izađemo iz školskih klupa u novi život.

I evo, došao je i taj zadnji dan našeg srednjoškolskog obrazovanja. Koliko smo spremni za daljnje školovanje, vidjet ćemo uskoro. Znam samo da sam u ove četiri godine naučio mnogo i da je bilo mnogo lijepih trenutaka koje ćemo nositi zauvijek u naš novi život.

Miroslav Erlač, 4. razred
Varaždin, 18.5.2011.

Oprostili smo se od 3. generacije maturanata

U petak, 20. svibnja u dvorani škole održana je oproštajna večer od treće generacije naših maturanata, uz program koji su oni sami pripremili, kao malu retrospektivu kroz četiri godine provedene kod nas. Imali smo prilike upoznati ih s jedne druge strane, neformalnije, veselije. Time su nam postali još draži, a time nam je još teže izgubiti ih i oprostiti se od njih zauvijek.

Nadamo se da će im škola ostati u dragom i dugotrajnom sjećanju, a u tome bi im mala pomoć mogle biti knjige koje im je škola podarila, a koje će im poslužiti u njihovom budućem studiju i profesionalnom radu.

Želimo im da se upišu na željene fakultete i da uspiju u svom profesionalnom naumu.

Posebno je bilo dojmljivo što su svi učenici ostalih razreda prisustvovali oproštaju i tako iskazali poštovanje za najstariju generaciju na školi. Iduće godine drugi će biti u istoj ulozi i bit će im drago da ih ostali učenici respektiraju. A kako je zapravo bilo, neka kažu ove fotografije

Dirljiv osvrt Karla S. na protekle dane
Karlo je primio nagradu kao najbolji učenik u svojoj generaciji

Najdraži razrednik

Maturanti u središnjoj ulozi

Pobjednička ekipa profesora na kvizu znanja i logičkog razmišljanja

Kakvima ćemo pamtili naše maturante ...

Odlazak jedne generacije iz škole budi u nama sjećanja na sve dane koje su proveli u školi, otvara stare male slikice, dogodovštine ... I svi su nam odjednom još draži pod drugim svjetlom, i najradije bismo da ne odu od nas, još je prerano, ta tek su došli ... Ali datumi, vrijeme, svjedodžbe, sve objektivno pokazuje drugačiju stvarnost.

Sjećamo se **Karla S.** kad je kasnio na generalnu probu predstave Shakespeare je cool. Na telefon se nije javljao. Je li bolestan? Je li se uplašio uloge? I kad smo već bili izvan sebe, on se pojavio i ispričao rekavši da je doma zavarivao nosače za kulise koje su nam trebale za predstavu! Takvo što! Sjetimo ga se svaki puta kad postavljamo kulise za neku predstavu.

Sjećamo se kad je **Miro** prvi puta došao u školu na svom novom motoru!

Profesorica hrvatskog jezika kaže da je **Luna**, upitana jednom koja je bila misija Ćirila i Metoda, ona odgovorila: Da se bore protiv Srba! Ma zna se, Luna je talent za karikaturu: A tek za glumu! I to posebno za englesko kazalište.

Ide joj i pjevanje i sviranje gitare. No, trenutno je važnije to što je Lunin maturalni esej, dakle, na državnoj maturi, ocijenjen kao *najbolji u cijeloj generaciji u Hrvatskoj!* Čestitke!

Mihael! Najbolji plesač u generaciji i najveće iznenađenje u logičkom razmišljanju i zaključivanju! Tih i drag. Bio je marljiv i bistar!

Lidija nas je neprestano začuivala izrazitom bojom svoje kose! To je možda bilo zbog velike ljubavi za kemiju!

Karlo B., dobričina, zaljubljenik u fotografiju, nije odustajao ni u muzeju! Ima dvije ljubavi (ili smo možda mi nedovoljno informirani?) – fotografija i engleski jezik, gdje se izvrsno izražava, posebice u pisanim radovima.

Besa, Besa! Čvrsta riječ! Prva je položila vozački i parkirala svog bijelog vranca u školskom dvorištu. No ne zadugo! Petrin bijelac je ubrzo zauzeo mjesto do njenog!

E, da nam je **Petra** bila tu od prvog dana! Organizatorske sposobnosti su joj jaka strana! A slaba? Nema toga.

Što dalje? Kako dalje?

Maturanti, želimo vam da upišete fakultet koji želite, koji odgovara vašim interesima, sklonostima i sposobnostima, fakultet na kojem ćete tijekom studija moći razviti sebe kao stručnjaka i odgovornu osobu. Da bi se postigao taj cilj trebat će još dobrano zagrijati stolac i položiti puno ispita. A najvažniji ispit dolazi kasnije u životu, kad ćete na svom radnom mjestu morati dokazati što znate i umijete, te raditi u svom osobnom interesu, ali i u interesu cijelog društva. Budite marljivi i poštenu, budite na ponos svojih roditelja i svoje škole.

Svi ostali učenici!

Naravno, nastavljamo radosno i pametno! S puno čitanja, puno međusobnog druženja, s puno pažnje na satu, s puno zafrkancije na odmoru, u čajnoj kuhinji!

Neka nam se prosjek i dosadašnji rezultati ne poremete:

- Prosječna ocjena škole: 4,2
- Upis učenika na fakultete: veterina, ekonomija, pomorstvo, pravo, učiteljska akademija, agronomija, povijest...
- Uzorno vladanje svih učenika.

Bravo i sretno! Do viđenja ujesen!

Izdvojili smo iz završnih govora učenika 3. razreda ...

Biseri

Moj razred je vrlo živahan razred, ali je i najbolji razred u cijeloj našoj divnoj školi. Imamo prilično dobre ocjene, volimo kasniti i „frentati“. Svaki dan imamo neke smiješne izjave. Neki od nas izjavljuju da u školu idu samo radi toga da ne bi morali hodati gore-dolje po kući. Neki nisu dovoljno upoznati s glazbenom umjetnosti pa smatraju da je Schubertijada bila posljednja večera. Poseban slučaj bio je filozofiranje oko toga kako su ljudi disali prije otkrića kisika. Osim toga mnogi su se bacili na proučavanje povijesti pa kažu da je Gutenberg izumio tkalački stan. Ne znam da li znate da se u povijesti dogodio građevinski rat. S druge strane, neki nisu dovoljno upoznati s povijesti hrvatskog jezika pa smatraju da Danica nije bio časopis već zvijezda na nebu koja se svakodnevno pojavljuje. Mislim da neki od nas u budućnosti računaju na studiranje stomatologije, budući da tvrde da osoba od 16 godina ima 6 mliječnih zuba.

Bez naših izjava ova škola ne bi bila ista – bogata mnogim biserima. Raznoraznim izjavama činimo svaki dan savršenijim.. Njima se ne može proturiječiti, njih se ne može zaboraviti, one su stvorene od strane trećeg razreda! **Zato, podignimo čaše za bisere naše. ŽIVJELI !**

Ivana Grgić, 3. razred

Privatna varaždinska gimnazija
s pravom javnosti

Škola
u kojoj obaveze
postaju zadovoljstvo!

S. Vraza 37, Varaždin 042 330 385 info@skola-ziger.hr
www.skola-ziger.hr

Čokolada

Privatna varaždinska gimnazija
s pravom javnosti

Varaždin, S. Vraza 37
042 / 330 385
info@skola-ziger.hr
www.skola-ziger.hr

Kad netko kaže hrana, prvo na što pomislim je čokolada. Može biti crna, može biti bijela, uvijek kad sam gladan dobro bi mi sjela. Može biti prazna, punjena, umotana u zlato. U raznim oblicima i veličinama skriva lješnjake, bademe, čak i igračke. Najbolji je lijek protiv tuge i najbolja poslastica za slavlje. Ljeti me osvježava, a zimi grije punoćom svojeg okusa. Vraća mi energiju kad sam umoran i čuva moje zdravlje svojim zdravim sastojcima. Najbolji je alat za probijanje leda i najbolje sredstvo zahvale. Volim ju mirisati, jesti, dobivati i poklanjati. Volim je u svim oblicima, sa svim dodacima, volim ju u svako doba dana i noći. Živjela čokolada!

Domagoj Bahunek, 3. razred

Ovaj ljetopis uredili su učenici i profesori Privatne varaždinske gimnazije s pravom javnosti.

www.skola-ziger.hr info@skola.ziger.hr

042 330 385 098 284 948

Varaždin, lipanj 2011